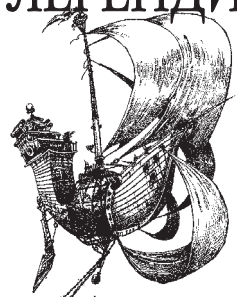
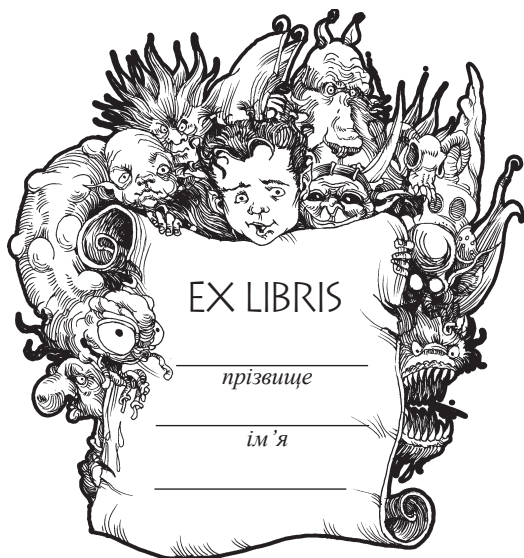

ЛЕГЕНДИ

СВІТОКРАЮ

У серії
“Легенди Світокраю”
виходять друком:

У НЕТРЯХ ТЕМНОЛІСУ

БУРЕЛОВ

ПІВНІЧ
НАД САНКТАФРАКСОМ

ТЕМНОЛЕСНИКОВЕ ПРОКЛЯТТЯ

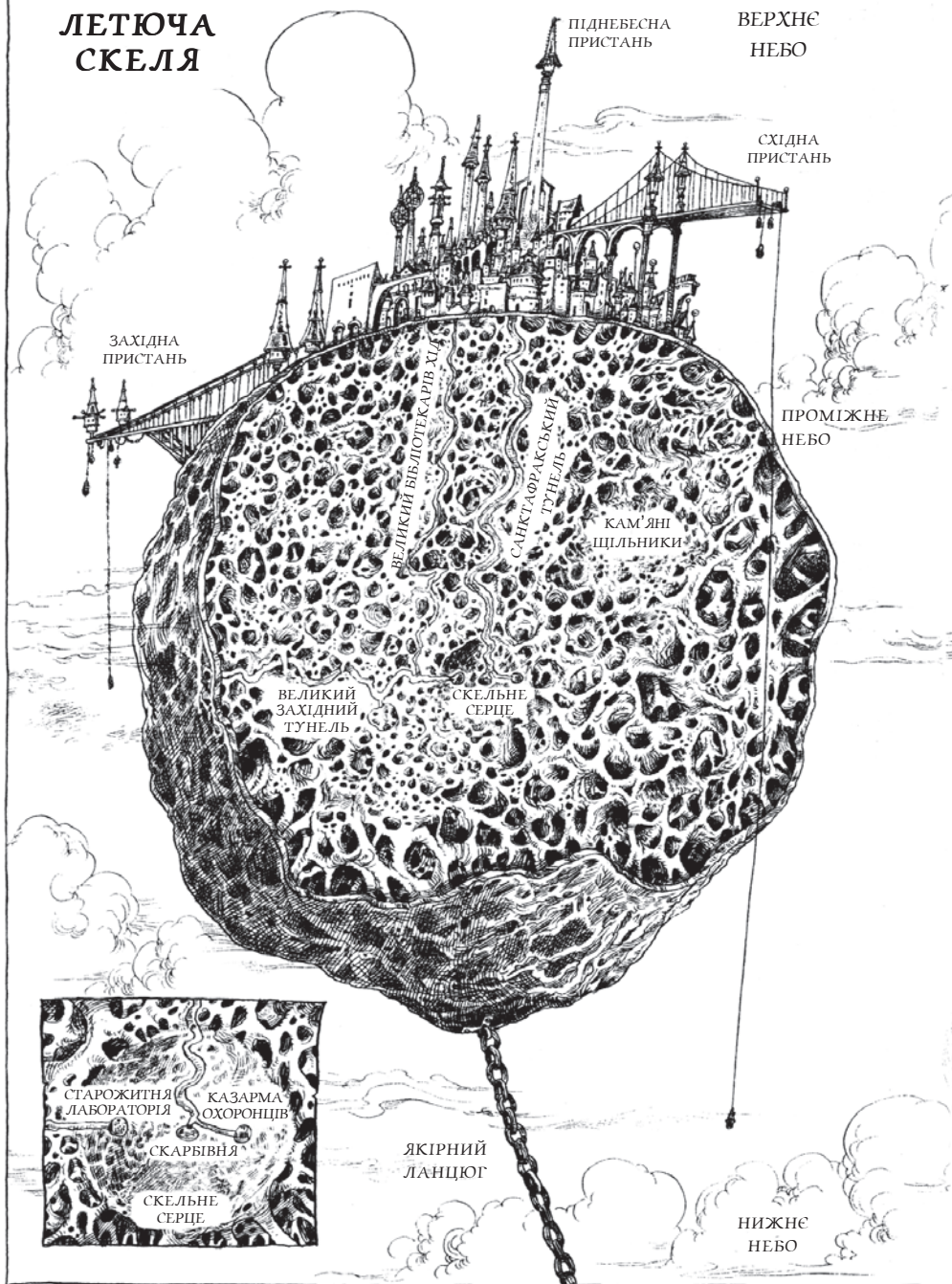
ОСТАННІЙ
ІЗ НЕБЕСНИХ ПІРАТІВ

ВОКС

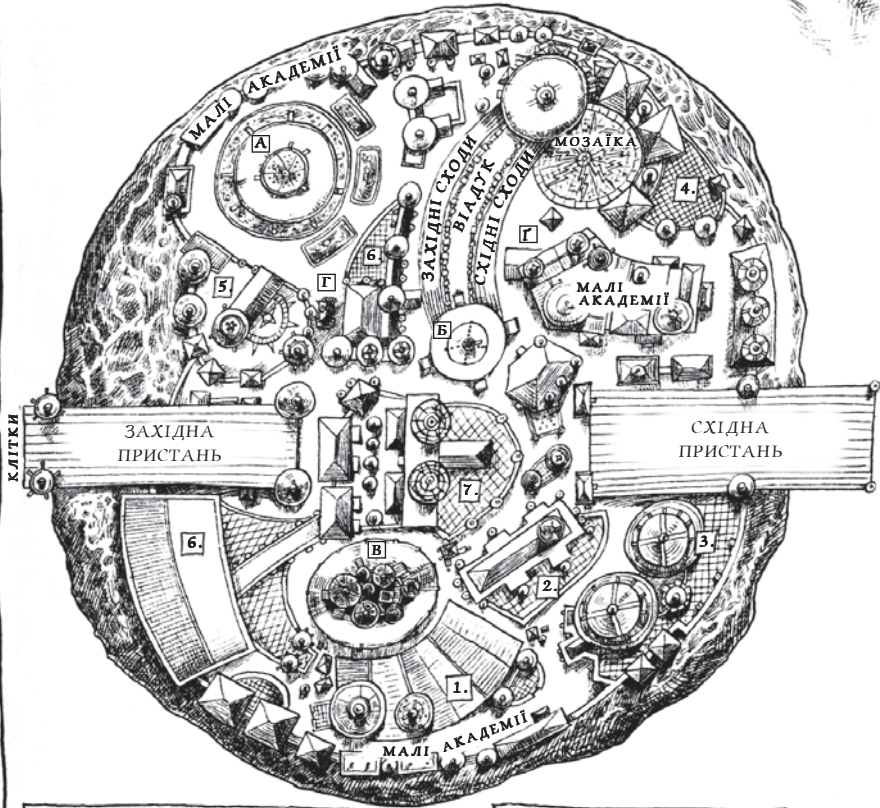
НА ВІЛЬНИХ ГАЛЯВИНАХ

ЛЕТЮЧА СКЕЛЯ

ПЛАН САНКТАФРАКСА

СІМ ШКІЛ САНКТАФРАКСА

1. ШКОЛА СВІТЛОЗНАВСТВА І ТЕМРЯВОЗНАВСТВА
2. ЛИЦАРСЬКА АКАДЕМІЯ
3. АКАДЕМІЯ ВІТРУ
4. КОЛЕДЖ ДОЩОЗНАВСТВА
5. ІНСТИТУТ КРИГИ ТА СНІГУ
6. КОЛЕДЖ ХМАР
7. ШКОЛА МРЯКОШУПІЗМУ

- А ШКОЛА "ВОДОГРАЙНИЙ ДІМ"
- Б ПІДНЕБЕСНА ОБСЕРВАТОРІЯ
- В ВЕЛИКА БІБЛІОТЕКА
- Г ПАЛАЦ ТІНЕЙ
- Г ВХІД ДО ТУНЕЛЮ

*Присвячується Джозефові, Вільямові,
Кеті, Анні та Джекові*

Темнолесникове
ПРОКЛЯТТЯ

ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рідел

Тернопіль
Богдан

ББК 84(4Вел)

C88

For Joseph, William, Katy, Anna and Jack

Paul Stewart & Chris Riddell
THE CURSE OF THE GLOAMGLOZER

Text and illustrations copyright © Paul Stewart and Chris Riddell, 2001

The right of Paul Stewart and Chris Riddell to be identified as the authors of this work
has been asserted in accordance with the
Copyright Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved.

Ілюстрації *Кріса Рідела*
З англійської переклав *Анатолій Саган*
За редакцією *Валентина Корнієнка*
Дизайн *Олега Кіналя*

Друкується з дозволу Transworld Publishers відділення Random House Group Ltd.

Видавництво висловлює подяку літературній агенції Синописис
за допомогу в придбанні права.

Ексклюзивне право на видання цієї книги українською мовою
належить видавництву “Навчальна книга – Богдан”.

Стюарт П., Рідел К.

C88 Темнолесникове прокляття/Пер. з англ. А.Сагана за ред. В. Корнієнка.—Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2005.—336с.—
(Серія “Легенди Світокраю”)

ISBN 966-692-568-0 (укр.)

Найвищий Академік летючого міста Сантафракса Лініус Паллітакс запрягся для загального добра об'єднати небознавців і давнішніх вигнанців-землезнавців. Для цього йому негайно потрібен помічник для владнання надзвичайно важливого і таємного доручення. Проте Найвищий Академік навіть не здогадується, що його справа може вартувати життя не лише йому, а й його дочці Маріс і Квінту — синові його найкращого приятеля.

ББК 84(4Вел)

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавництва.*

ISBN 0-552-54733-6 (англ.)

ISBN 966-692-270-3 (серія)

ISBN 966-692-568-0 (укр.)

© Анатолій Саган, український переклад 2005

© Видавництво “Навчальна книга — Богдан”, 2005

· ВСТУП ·

алеко-далеко звідси, випинаючись уперед, мов бушприт могутнього скам'янілого корабля, нависає над безоднею Світокрай. Занурене у мряку і розгашоване на межі з відкритим небом, це місце — край лісів, мочарів та кам'янистих пустищ.

У різних районах Світокраю живе сила мешканців: від тролів, мегер-печерниць та гоблінів сповненого небезпек Темнолісу до привидів і примар підступного Присмеркового лісу, від безбарвних тварин-санітарів Багнища до білих круків Каменосаду. А в Нижньому місті — отому розбурханому величезному мурашнику, розташованому на берегах Крайріки — знайшли собі притулок істоти з усього Світокраю, які прибилися сюди в пошуках кращої долі.

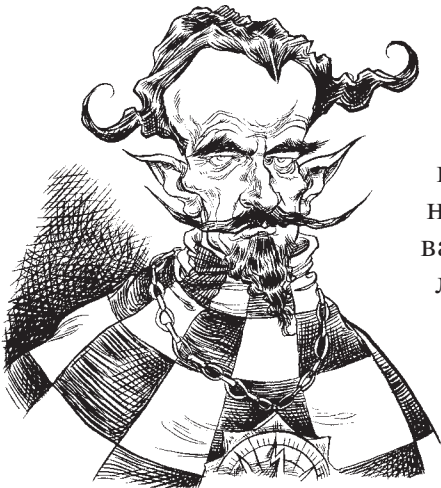
Однак, не всі мешканці Світокраю топчуть ногами земну твердь. Деякі з них — скажімо, жителі великого летючого міста Сантафракса — в буквальному розумінні витають у хмарах. У розкішних палацах та вежах живуть і працюють учені, алхіміки, молодші підручні та учні, ну й, звісно ж, усі ті, завдяки кому вони можуть присвячувати своє життя дослідженням та науці: охоронці, служба, кухарі та прибиральники.

Скелю, де збудовано Сантафракс, величезним Якірним ланцюгом припнуто до помосту посередині Нижнього міста,

і, виснувши над ним, вона не перестає розростатися. Як і решта летючих скель Світокраю, вона походить із Каменосаду: там вона проклюнулася із землі й росла собі, потім її виперли на поверхню молодші скелі, пророслі зісподу, а вона й далі збільшувалася у розмірах. Коли брила, розростаючися, стала така легка, що ось-ось мала злинути в небо, до неї прикували ланцюга.

Протягом багатьох років усе нові й нові покоління будували на скелі щоразу величніші й бучніші споруди. Розкішна колись Велика бібліотека та знаний у давнину Палац світла виглядають карликами поруч із Коледжем Хмар, помпезною Школою Світлознавства і Темрявознавства, Вежами-близнючками Мрякошупістів, ну й, звісно, Піднебесною обсерваторією. Остання добудова до Головного віадука — маєстатична мармурова пішохідна доріжка, перекинута над землею між Обсерваторією та Ратушею — вражає найбільше своєю пишнотою та ряснотою оздоб.

Верховодить над тим усім Найвищий Академік, особа, яку обирають санктафракські вчені за її розум та незалежність. Давніше цю посаду обіймав один із книжників-землезнавців. Нині ж, коли всім у Санктафраксі рядять небознавці, Найвищого Академіка обрано з їхніх лав.

Його ім'я — Лініус Паллітакс. Він батько і вдівець. У своїй тронній промові він наголосив на потребі об'єднатися для загального добра небознавцям і давнішнім вигнанцям-землезнавцям. Побувавши в найглибших надрах летючої скелі, він осягає істину: якщо земля і небо об'єднуються на хибній основі, найблагіші наміри обертаються найбільшим злом.

Темноліс, Крайземля, Присмерковий ліс, Багнище та Каменосад... Нижнє місто і Сантафракс... Крайріка... Назви на мапі...

Та за кожним із тих наймень криються тисячі історій — як занотованих у стародавніх сувоях, так і переказуваних із покоління в покоління — історій, що їх можна почути ще й нині.

Подана нижче — лиш одна з них.

· РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ·

ПАЛАЦ ТІНЕЙ

великому склепінчастому Палаці тіней панувала тиша, хіба що чути було свист вітру та ляскучу, хоча й легеньку, ходу велетенської комахоподібної істоти, яка, погойдуючись, чапала мармуровою долівкою. Крізь коло аркових вікон високо вгорі промикувалося кволе світло, розтинаючи тьмаве повітря. Вітер ець, віючи з-поза Світокраю, повільно обертав на Якірному ланцюгу летючу Сантафракськускулю, і сонячне проміння знай ворушилось, а тіні пускалися в танок.

Веретенник затримався на мить біля широких сходів і глянув угору. Крізь його шкіру, здатну змагатися своєю прозорістю з горішніми арковими вікнами, було видно, як плине його жилами кров, як б'ються шестеро його сердець, як поволі перетравлюється у прозорому шлунку вчорашня ввечеря. Світло вигравало на тремтливих вусиках-антенах, запалювало келих та пузату пляшечкусвіжого напою на полірованій мідяній таці, затиснутій у його лапах. Веретенник пильно до чогось прислухався.

— Де ви, пане? Де ви? — бурмотів він собі під ніс.